

1

Telefonas rankinėje ėmė vibruoti, kai Lijana sėdėjo Kultūros centro salėje, klausydama Lietuvos simfoninio orkestro koncerto. Klasikos šedevrai, jos mylimų kompozitorių kūriniai. Gimtadienio proga duktė Mantvydė padovanojo jai du bilietus nuo savo šeimos, žinodama, kad suteiks mamai tikrą malonumą. Nors Lijanos vyras Arminas nesižavėjo klasika taip, kaip žmona, būtų ėjęs kartu, tačiau jam netikėtai teko prižiūrėti jiems paliktus anūkus, vyresniosios dukters Gedvilės vaikus: šešiametį Ainių ir ketverių Mintę. Todėl dabar šalia Lijanos sėdėjo nepažįstama moteris, kuriai ji pardavė bilietą priekasos kone paskutinę minutę prieš koncertą. Jos kaimynė taip pat išgirdo nesiliaujančią telefono vibraciją, pasuko galvą ir metė priekaištingą žvilgsnį. Lijana atsiprašydama šypstelėjo jai, atidarė rankinę, pažvelgusi į ekraną pamatė žento Jorio motinos Nomedos vardą ir spustelėjo „Atmesti“. Tačiau telefonas tuoj pat vėl suvibravo. Suirzusi Lijana dar kartą atmetė skambutį ir greitai surinko žinutę: *Esu koncerte, atskambinsiu.*

Ir ko gi tai Gedos anytai prireikė? Lijana nevalingai suraukė antakius. Juk brangusis sūnelis vieši pas savo rūpestingąją mamytę, todėl ši tegul mėgaujasi jo draugija, gamina mėgstamus patiekalus ir netrukdo marčios motinos.

Nomeda tikrai nepriklausė tiems Lijanos pasaulio žmonėms, su kuriais labai malonu bendrauti. Stengėsi jos vengti kiek įmanydama, susitikdavo, tik kai būtina, – per anūkų gimtadienius, gal dar kartą kitą per metus. Tiesą pasakius, nė viena iš jų nedegė karšta meile viena kitai, priverstinę draugiją kentė tik iš būtinybės. Tačiau, Lijanos nuomone, svarbu, kad vaikams gerai, o motinos kaip nors ištvėria, kai aplinkybės su-meta į vieną patalpą.

Staiga Lijana pajuto nebegirdinti muzikos, nes mintyse iškilo labai ryškus vaizdas – jos pirmoji pažintis su būsimo žento motina.

Tada Lijana dar kartą įsitikino sena tiesa, kad pirmas įspūdis nemeluoja. Būsimoji dukters Gedvilės anyta iš karto jai nepatiko. Netgi *labai* nepatiko. Jos pirmą kartą susitiko kavinėje Vilniuje. Nors Joris turėjo nedidelį butą, pirmai pažinčiai vaikai parinko „neutralią aplinką“, ir Lijana su vyru Arminu savo automobiliu atvažiavo iš Alytaus, o Nomeda – traukiniu iš Klaipėdos. Būsimo žento tėvas susitikime nedalyvavo, nes tėvai išsiskyrė, kai jis buvo dar visai mažas. Reikėjo derintis prie Jorio motinos, nes ji atvyko į kažkokį renginį. Žinoma, čia nieko blogo, nes Klaipėda toli, kelias ilgas, moteris sugaištų pusę dienos, o ne pusantros valandos kaip jie iš Alytaus. Visi susitarė susitikti kavinėje septintą valandą. Lijana nuolat žvilgčiojo į laikrodį – jie keturiosė lūkuriavo Nomedos jau penkiolika minučių, netgi spėjo išsirinkti patiekalus, bet padavėjai priėjus Lijana pasakė, kad dar palauks, juk nemandagu užsisakyti, kai Jorio motinos dar nėra. Vaikinas bandė įtikinti juos nedelsti ir užsisakyti, nes mama turbūt užtruko seminare ir vėluos, bet Lijana buvo nepalenkiama – neskubėkim. Mintyse ji niršo: kokie seminarai nesibaigia iki septintos

valandos? Kaip ji drįsta vėluoti į pirmą susitikimą ir versti laukti tokius jos sūnui svarbius, alkio kamuojamus žmones?

Vis dar nutolusi nuo koncerto, Lijana įtempusi atmintį iššaukė tą vaizdą, kai pirmą kartą pamatė būsimą Gedvilės anytą...

Ir štai kavinės durys atsivėrė ir įplasnojo ji... Taip, būtent, *įplasnojo*. Labai tinkamas žodis. Ji įlekia uždususi, išraudusi, palaidais, išsitaršiusiais, garbanotais liemenį siekiančiais plaukais, viršugalvyje perrištais raudona šilkinė ornamentuota skarele, matyt, parsivežta iš Maroko. Grindis šluoja ilgas kartūninis ryškiaspalvėmis gėlėmis išmargintas sijonas (nors jau seniai ne vasara), eklektišką ansamblį papildė juoda odinė striukutė, kaklas apmuturiuotas ilgu dryžuotu šaliku, nes vis dėlto lauke šaltoka, pirštai apmaustyti dideliais sidabriniais žiedais, ausyse stambūs auskarų ratai, o vienas mažytis įsagas... O Dieve! Nosyje! Lijana negalėjo pakęsti, kai jaunimas šitaip darkosi, o čia pagyvenusi moteris! Nors Gedvilė buvo minėjusi motinai, jog jos būsima anyta Nomeda ekscentriška, „bet *faina*“, kad ir ko Lijana tikėjosi, tai tikrai ne to!

Dar nepriėjusi prie staliuko ji iš tolo šūktelėjo: „O, jau visi susirinkę!“ „Žodžio *atsiprašau* neišgirdau“, – vėliau pasakė Lijana komentuodama vyrui. Bet šis buvo daug nuolaidesnis ir nematė nieko blogo, tuo nuvildamas ją.

Nomeda klestelėjo ant kėdės, pasiėmė valgiaraštį, o padavėja, pamačiusi, kad draugija jau visa susirinkusi, priėjo pagaliau priimti užsakymo. Visi išvardijo jau seniai išsirinktus patiekalus, užsakė butelį vyno, bet Nomeda tebenagrinėjo valgiaraštį niekaip neapsispręsdama. Padavėja nuolankiai stovėjo šalia, nors iš jos veido išraiškos matėsi, kad jau nekantrauja – kiti lankytojai moja, norėdami atsiskaityti.

– Jūs eikit, – kilniaširdiškai leido Nomeda. – Aš dar pagalvosiu.

Padavėja tikrai suteikė klientei laiko apsispręsti: priėjo tik po penkiolikos minučių. Nomeda dar paklausinėjo apie kelis patiekalus ir jų sudėtį, porą atmetė, nes ten įėjo kažkokie jai netinkami priedai ir pagaliau išsirinko veganišką troškinį su kuskusu. Lijana lengviau atsikvėpė, nes jau tikrai spėjo pralkti. Tačiau vėlai užsakytų patiekalų teko ilgai laukti, ir Lijan nos nuotaika vis labiau bjuro. Ji tylėdama siurbčiojo vyną ir juto, kad pradeda apgirsti, nes tuščias skrandis greitai sureagavo į alkoholį. Prie stalo, rodos, niekas nė nepastebėjo, kad Lijana ištare vos kelis žodžius, visi gyvai ir smagiai šnekučiavosi. Nomeda sumaniai vadovavo pokalbiui, prisimindama kokius nors juokingus Jorio vaikystės, savo kelionių, netgi darbo įvykius bei nuotykius, kiti kvatojosi, Lijana prisiversdama mandagiai šypsojosi. Nomeda vis ko nors paklausdavo Gedvilės, Armino ir jos, bet, sulaukusi kelių vienažodžių Lijan nos atsakymų, paliko ją ramybėje.

Tos moters man per daug, mintyse niršo Lijana. Kas gali ją pakęsti? Nors Gedvilė minėjo kažkokią paprastą būsimos anytos profesiją, Lijana neįsivaizdavo jos sėdinčios biure prie kompiuterio. Jai labiau tiktų... Taip! Prieš akis iškilo ryškus vaizdas: Nomeda, vilkėdama plevėsuojančius, dar ryškesnius negu šį vakarą drabužius, purškia grafičius ant nuobodžios pilkų plytų garažų eilės sienos. Taip, ji tikrai primena laisvą, visuomenės normų nepaisančią menininę. Įsivaizdavusi tokią išpūdingą sceną, Lijana net prunkštelėjo, paspringo vynu ir stipriai užsikosėjo, visa išraudo, akys išsprogo ir ji vis kosėjo, negalėdama atgauti kvapo. Pokalbis iš karto nutrūko, tik Gedvilė šūktelėjo „Mama!“, o Nomeda pašokusi puolė

teikti pirmąją pagalbą nukentėjusiam, bet, laimei, kosulio priepuolis praėjo, ir Lijana sumojavo rankomis, kad jai viskas gerai. Štai ir pavyko nors minutei nutildyti tą tarškutę ir atkreipti dėmesį į save, tik kaina per didelė, pasišaipė ji iš savęs. Tuo metu trys padavėjai atnešė jų patiekalus ir išbadėjusi draugija kibo juos taršyti. Kurį laiką girdėjosi tik stalo įrankių skimbčiojimas, ir Lijana mėgavosi tylą. Tačiau vakariene dar taip greitai nesibaigė, pokalbis atsinaujino, ir Lijana kankinosi visą likusią vakaro dalį.

– Ji siaubinga, – pasakė sutuoktinė Arminui, kai jie grįžo namo. – Nesuprantu, kaip tokia motina sugebėjo išauklėti tokį šaunų sūnų? Matyt, tėvas jam darė ir daro didelę įtaką. Kito paaiškinimo nerandu. Beje, dabar man paaiškėjo, kodėl Jorio tėvai išsiskyrė. Kas su tokia prietranka gali gyventi?

– Lijana, tu per daug kategoriška, – švelniai papriekaištavo Arminas, – Nomedas – normali, gyvybinga moteris. Jei visos būtų vienodos, būtų labai neįdomu.

– Bet kaip ji rengiasi! Kaip čigonė.

– Veikiau kaip menininkė, – nesutiko vyras.

– Bet ji – ne menininkė, tik apsimeta! – spirgėjo Lijana. – Ir ką ji sau galvoja ateidama į pirmą susitikimą su sūnaus uošviais palaidais plaukais! Ar mūsų amžiaus moterims šitaip šukuotis? Teisingiau, nesišukuoti.

– Manai, kad jei moteris įpusėjusi šeštą dešimtį, ji turi rengtis ir šukuotis kaip senutė?

– Ak, tai aš ta senutė? – pasipiktinusi šūktelėjo ji.

– Žinoma, ne! Argi aš taip sakiau? – ėmė teisintis Arminas. – Bet man patinka ilgi plaukai, jie tokie seksualūs... – svajingai pridūrė jis, dar labiau įsiutindamas žmoną, kuri visada manė, kad jos trumpų plaukų šukuosena labai

elegantiškai ir puikiai dera neseniai šeštąją dešimtį pradėjusiai moteriai.

– Ką!!! Tau ji seksualesnė už mane? – Lijana vos susilaikė nekirtusi vyrui antausio, net šiek tiek kilstelėjo ranką, bet laiku prisiminė, kad ji niekada šitaip nesieltė, visada susivaldo.

– Tavo žodžiai, ne mano, – vyras nusijuokė ir ji susigėdusi atsipeikėjo: jis erzinas, o ji įpykusi nė nesupranta. – Atvėsk. Viskas bus gerai, – ramino ją Arminas. – Geriau pažinsim ją ir tu pakeisi nuomonę.

– Nepakeisiu! – tvirtai įsitikinusi pareiškė Lijana. – Mano pirmas išpūdis visada teisingas. Jei man žmogus nepatiko pirmą kartą matant, jau niekada nebepatiks.

– Viliuosi, kad tu neteisi, – taikiai pasakė Arminas. – Turėsi apsigalvoti, nes jei vaikai susituoks, mums reikės bendrauti.

– Čia jau bus Gedvilės bėda, – Lijana atsainiai nuėjo ranka. – Ji turės nuolat susitikinėti su anyta, o aš – tik būtinam reikalui prispyrus ar per bendrus balius. Kaip nors ištersiu.

2

Pasigirdus plojimams, Lijana suvokė, kad panirusi į mintis apie ją erzinančią Gedvilės anytą visai negirdėjo savo mėgstamos „Karmen siuitos“. Ir vėl ta velnio Nomedą sumaišė, pyktelėjo ji. Kaip visada buvau teisi: mano požiūris į Nomedą nepasikeitė. Ji nepraradėjo man labiau patikti. Visada liko tas „per“: *per* garsi, *per* ryški, *per* daug pasipūtusi, *per* daug įsitikinusi savo teisumu ir dar daug visokių „per“.

Suskambo pirmieji Mocarto „Mažosios nakties“ muzikos akordai, bet Lijana ir vėl nepajėgė susikaupti. Muzika aidėjo lyg tolimas fonas, o galvoje siautė mintys, užgoždamos visus garsus. Kaip ir maniau, bendravome tik tiek, kiek reikėjo, mąstė Lijana, nė minutės ilgiau. Mielai būčiau visai nesu-sitikinėjusi su svočia, bet turint bendrus anūkus tai neįmanoma. O dabar, kai vaikų šeimą ištiko krizė, pradėdu nagrinėti ir mudviejų santykius, svarstyti, ar tikrai visada buvau teisi, o Nomedą – ne. Ką galima padaryti, kad padėtume vaikams įveikti užklupusias bėdas? Turėčiau bent jau ją išklausti.

Taip ir nebesugebėjusi iš širdies pasimėgauti muzika ir keiksnodama Gedvilės anytą, po koncerto Lijana nuėjo į savo automobilį, pastatytą aikštelėje prie Kultūros centro. Parei-ga vertė atskambinti Nomedai, bet taip nesinorėjo išgirsti jos

balso. Dar palauksiu, nusprendė ji, juk Nomeda nežino, kiek laiko truks tas koncertas. Lijana net šyptelėjo apsidžiaugusi, kad gali dar bent kiek atidėti pokalbį.

Grįžusi namo ji trumpai pasidalino su vyru koncerto įspūdžiais, suguldė jau nupraustus anūkus, paskaitė jiems pasaką, nes „senelis ne taip gražiai skaito“, o paskui pabučiavusi juos, palinkėjusi labos nakties, nuėjo į darbo kambarį ir išsitraukė nedidelę užrašinę, nugrūstą į patį rašomojo stalo stalčiaus galą. Prisiminusi pažintį su Nomeda ir atgimusias mintis apie pirmąjį įspūdį, ji atsivertė sąsiuvinuką ir ėmė skubiai rašyti:

Yra du požiūriai apie pirmąjį įspūdį. Vienas: pirmasis įspūdis apie žmogų visada teisingas. O kitas visai priešingas: pirmasis įspūdis neteisingas, geriau pažinus žmogų mūsų požiūris pasikeičia. Remdamasi savo patirtimi galiu tvirtai teigti: mano pirmasis įspūdis visada teisingas ir toks lieka VISA-DA. – Ji pabraukė šį žodį. – Tai patvirtina ilgametė praktika ir gyvenimiškoji patirtis. Jei jau man žmogus nepatiko iš pirmo karto, nepatiks ir vėliau. Žinoma, aš jam to neparodysiu. Jei tai bendradarbis ar klientas, elgsiuosi mandagiai, šypsosiuosi, kur reikia, bet nuomonės nekeisiu. Tas žmogus gali suokti ką nori, nešti dovanėles, daryti staigmenas, bet širdyje aš visad žinau: stenkis nesistengęs, aš tave kiaurai permatau ir niekada iki galo nepasitikėsiu.

Lijana liovėsi rašiusi, užvertė užrašinę ir įsižiūrėjo į spalvingą knygelės su užrašu „Slaptas dienoraštis“ viršelį – moteris su įmantriai susukta aplink galvą kasa ir dailia karūna stovi balkone nugara į žiūrovą, žvelgdama į plačią lygumą, per kurią teka vingiuota, mėlyna upė. Danguje ištisas saulėlydžio spektras: rausva, oranžinė, žydra, tamsiai mėlyna spalvos,

debesys jungiasi į keisčiausias figūras ir fantastiškus vaizdus. Per upę brenda baltas žirgas, ant jo sėdi raitelis. Gal tai princas atjoja pas moterį ant balto žirgo? Bet princesė nežiūri į jį, turbūt nelaukia. Beje, jis taip pat nė nepažvelgia į ją. Ne, tai ne laimingos romano pabaigos iliustracija. Veikiau išsiskyrimo, nešančio vien liūdesį. Princas išjoja, kad niekada nebegrįžtų... Nors moters akių nematyti, Lijana įsitikinusi, kad jose ašaros... Ta upė – tai lyg mūsų gyvenimo tėkmė, vingiuota ir kupina povandeninių srovių...

Ne, ta princesė ne Lijana, ji jau seniai nebe princesė. Jaunystės svajos, lūkesčiai, viltys, išsipildžiusios ar ne, jau seniai praeityje. O gal ir gerai? Po visų gyvenimo staigmenų, netekčių ir dovanų princesė tapo karaliene? Bet ar Lijana tikrai jaučiasi esanti karalienė? Nebent labai nedidelės karalystės – savo namų. Iki šiol atrodė, kad toje karalystėje viskas gerai, karaliumi tapęs princas laimingas, prižiūrėtas, įneša geras pajamas į karalystės iždą, jo žmona karalienė gavo viską, ko troško. Ne, šitaip nebūna. Nė vienas negalėtume pasakyti: tegul viskas lieka šitaip, kaip yra dabar, man nieko nebereikia. Tarkim, Lijana turi beveik viską. Ji manė, kad ir jos princesės laimingos: vyresnioji duktė Gedvilė sėkmingai ištėkėjusi prieš septynerius metus, turi du vaikus, kurie džiugina ir tėvus, ir jaunatviškus, bent jau širdyje, senelius, jaunesnioji Mantvydė susituokė neseniai, dabar nėščia aštuonias savaites, kol kas rytais bloguoja ir jaučiasi nelabai kaip, bet juk visa tai praeis, ir jiedu su Arminu turės dar vieną anūką, o Ainius ir Mintė – pusbrolių ar pusseserę.

Tai kas gi ta nelaiminga princesė ant užrašinės? Nė klausti neverta... Vos prieš kelias dienas pasirodė, kad ne viskas gerai toje, kaip atrodė, idealioje karalystėje...

Ta moteris – Gedvilė, nes ji su savo princu Joriu pastaruoju metu nebežiūri vienas į kitą. Gal net nebegali pakęsti vienas kito... O mamai skauda širdį. Jai visad taip: jei kas nepasisekdavo jos dukterims mokykloje, studijose, santykiuose su draugėmis ar vaikinais, Lijana sielodavosi turbūt labiau už jas. Dažniausiai dukterys jau būdavo išsitačiusios nepatenkinamus pažymius, perlaikiusios egzaminus, susitaikiusios su draugėmis ar išmetusios iš galvos nelaimingas meiles, o motina vis dar atsargiai žvilgčiojo į jas, nedrįsdama patikėti, kad viskas baigėsi gerai, jos mergaitės gyvena toliau ir tikrai neliūdi.

Lijana vėl įsižiūrėjo į „Slapto dienosraščio“ viršelį. Kai draugė per gimtadienį padovanojo jai užrašinę, tik nusijuokė: jai nereikia jokio slapto dienosraščio, nes neturi ką slėpti nuo šeimos narių – visas jos gyvenimas atviras ir permatomas, nėra jokių tamsių užkaborių. Toks dienosraštis tinka paauglėms, o ne brandžiai, jau anūkų turinčiai moteriai. Ji atsiminė, kad Gedvilė turėjo užrakinamą dienosraštį, kuris ramiai gulėjo pirmame jos rašomojo stalo stalčiuje, nes niekas nežinojo, kur ji slepia raktelį. Ketveriais metais jaunesnė Mantvydė kartais mėgindavo pašniukštinėti sesers kambarį, kai tos nebūdavo namie, vis ieškodama rakto, bet, atrodo, jai taip ir nepavyko rasti. Tačiau Mantvydė daug žinojo apie sesers gyvenimą, nes mergaitės buvo geros draugės ir atviros viena kitai. Jaunėlė nerašė dienosraščio, nes tam neturėjo nei laiko, nei kantrybės. Lijanos dukterys labai skirtingos. Gedvilė rami, rimtuolė, pareiginga ir atsakinga, nuolat ką nors skaitanti, tačiau turinti vieną aistrą – šokį (atsigimė į mane, didžiavosi Lijana, jaunystėje pati labai mėgusi šokti), o Mantvydė – tikras vėjas, jos visur pilna, nuo pat mažumės lankydavo po kelis būrelius – lankė aerobiką, dainavo, tapė, lipdė iš molio, sportavo, dalyvavo

moksleivių taryboje ir visokiausioje klasės bei mokyklos veikloje... Bet dabar tai visai nebesvarbu...

Taigi grįžtant prie to pirmojo išpūdžio... – parašė Lijana ir vėl susimąstė.

Pirmasis Lijanos išpūdis apie Jorį buvo puikus. Dvidešimt trejų choreografė Gedvilė, ką tik baigusi bakalauro studijas, buvo tik tris mėnesius išdraugavusi su tuo dvejamis metais vyresniu vaikinui, kai pasikvietusi į namus supažindino su tėvais. Vaikinas iš karto patiko ir tėvui, ir mamai – išvaizdas, aukštas, išsilavinęs, protingas, pagarbiai elgiasi ir su savo mergina, ir su jos tėvais. Be to, akivaizdu, kad *juodai* įsimylėjęs jų dukterį. Gedvilė taip pat jam buvo neabejinga, jos akyse tiesiog žaižaravo aistra. Tai šiek tiek baugino Lijaną: kad tik jau nuoliai neprarastų proto, nes ji dar visai netrokšta tapti močiute. Žinoma, tai tik jos vienos, garsiai neišsakomos mintys. Tačiau dar vakarui nesibaigus jos viltys žlugo...

Jie labai maloniai pasėdėjo prie Lijanos paruošto vakarienės stalo, užsigardžiavo karštu obuolių pyragu su ledais, nuoširdžiai pasišnekėjo. Ir staiga Joris paprašė tėvų Gedvilės rankos ir pareiškė, kad jie nieko nelaukė ketina susituokti.

– Kodėl taip greitai? – paklausė Lijana.

– Kur jūs skubat, padraugaukit, pasidžiaukit vienas kitu... – pritarė Arminas.

– Kad jau nebėra kada laukti, – išraudusi, nuleidusi akis išlemeno Gedvilė.

– Oi, jūs jau... laukiatės? – aiktelėjo Lijana.

Jie abu palinkėjo. Lijanos akys paplūdo ašaromis, bet ne džiaugsmo, o liūdesio: ji staiga pasijuto sena. Bet Arminas reagavo kitaip. Pažvelgęs į vos tramdančią ašaras žmoną, jis šypsodamasis pasakė:

– Na, mamytė Lijana, ne ašarok, o prisimink, kokie mes buvom jauni, ir nusišypsok. Karščio daug, o protas miega. Vaikai – didelis gėris, atnešiantis daug laimės ir tėveliams, ir seneliams. Ir nesiraukyk, nes vadinsiu tave ne mamyte, o močiute.

Visi, net Lijana, nusijuokė. Jie dar kiek pasėdėjo, aptarinėdami būsimas vestuves, ir nusprendė, kad užteks nedidelio pobūvio su artimiausiais giminėmis ir draugais.

Kai Gedvilė išėjo palydėti Jorio, Lijana, pamynusi savo nuogaštavimus, šypsodamasi pasakė vyrui:

– Gedvilė puikiai pasirinko. Man jis patinka.

– Atrodo, neblogas vaikinys, bet gal dar anksti girti, – pasakė Arminas. – Prisimeni tą posakį: negirk dienos be vakaro, o marčios – be metų?

– Taip sakoma apie marčią, kurios mudu neturėsime. Negalima liaudies išminties automatiškai perkelti žentui. O mano pirmas išpūdis visada teisingas, – tvirtai pareiškė Lijana. – Minėsi mano žodį: nors vestuvės per greitai ir „iš reikalo“, jiems viskas bus gerai.

Ir aš buvau teisi – jaunimui tikrai viskas klostėsi gerai. Tas geras pirmas išpūdis buvo teisingas. Tada... – užrašė Lijana ir susimąstė.

Buvo tik vienas svarbus Gedvilės draugo trūkumas: jo tėvai išsiskyrę. Motina ištekėjusi antrą kartą lyg ir nebuvo, bet, kiek Lijana suprato, vienuolės gyvenimo taip pat negyveno. Joris puse lūpų kažką numykė, jog mama turėjo draugą, bet dabar lyg ir nebeturi, taip duodamas suprasti, kad apie mamos asmeninį gyvenimą atvirauti jis nepasiruošęs. Apie tėvą dar mažiau kalbėjo. Lyg verslininkas, kažkur važinėja, gyvena ne Lietuvoje. Matyt, skauda tema. Bet ką gi ji čia paisto?

Argi tėvų skyrybos – Jorio trūkumas? Jis nekaltas dėl kvailo tėvų sprendimo. Tačiau po susitikimo su ekscentriškąja būsimos žentos motina Lijana nebuvo taip pozityviai nusiteikusi... Ar tokia spalvinga išsiskyrusi asmenybė sugebėjo deramai išauklėti sūnų? Jei ne tas nėštumas, ji tikrai įtikintų Gedvilę dar palaukti, geriau pažinti vienam kitą... Deja, jau nieko nepakeisi...

Lijana patrynė ašarotas akis, suspaudė delnais pulsuojančius smilkinius ir nuleido galvą. Kur dabar Gedvilė? Ką ji galvoja, ką ketina daryti toliau?